

Mistillid til et saadant Ministerium, da har det gjort nok, da har det gjort Alt, hvad der grundlovmæssigt staaer i dets Magt, men det er jo ikke saaledes med Folkethinget. Folkethinget har ikke alene en Forpligtelse, men ogsaa en Ret til at sætte et Ministerium under Tiltale, og dersom altsaa Folkethinget virkelig var enigt med mig i, at dette Ministerium truer Danmark med Fordærvelse, truer med at frafrive Danmark Alt, hvad det har tilkæmpet sig, da var der intet Andet, hvorved det opfyldte sin Pligt eller løste sin Opgave, end ved at sætte det nuværende Ministerium under Tiltale. Jeg veed nu nok, at det vil være aldeles forgæves, om jeg vilde foreslaae noget Saadant, thi, jeg siger det høit, ellers skulde jeg have gjort det? — ja, jeg skulde have gjort det før idag, men, som sagt, jeg anseer det ikke for paa nogen Maade at kunne nytte, og den sidste Forhandling om Adressen har vlist det ret soleklart, men det forstaaer sig selv, at jeg ligesuldt stemmer for den motiverede Dagsorden som jeg stemmer for ethvert Udtryk, selv det aller svageste, som er en Gjenslyd af det Suk, der i Sandhed gennemtrænger det danske Folk, og som, om det end er Ministeriet ligegyldigt, dog ikke kan være mig, ikke nogen dansk Folkethingsmand, ikke nogen Dannemand ligegyldigt, og hvorom jeg paa staaer, at det skulde styre Ministeriets Politik; thi Gud bevare mig fra nogen sinde at kunne billige, ja at kunne fortie min høieste Misbilligelse af, at et dansk Ministerium, Danmarks Riges Ministre skulde vedkjende sig, at det ikke er dets høieste Ansvar, det Ansvar, de som Ministre have for det danske Folk (Hør!) og den danske Rigsdag (Hør! Hør!), og at det ikke er dets høieste Synspunkt ved deres politiske Underhandlinger hvad det danske Folk kræver og hvad det danske Rige trænger til.

Finansministeren: Forsaavidt den sidste ærede Taler har fundet sig foranlediget til at nævne mit Navn og at paaberaabe sig Actstykker, som ere meddeelte Thinget til Brug, dog ikke i et offentligt Møde, skal jeg indskrænke mig til den ene Anmodning, at den ærede Rigsdagsmand vil læse det omtalte Actstykke om igjen, han vil da finde, at hvad han har paa beraabt sig, ikke indeholdes deri (Grundtvig:

Jo, det gjør!) Det staaer ikke deri. Jeg beder den ærede Rigsdagsmand at læse om igjen; han har læst skjønt, han har ikke læst Alt (Grundtvig: Jo!). Der staaer ikke i noget af de Actstykker, som ere meddeelte Thinget, hvad den ærede Rigsdagsmand her har anført; der eksisterer intet Actstykke, som oplyser, at nogen dansk Minister eller noget dansk Ministerium har frafrændt sig eller frafrævet sig Ret og Pligt til at tage Hensyn ogsaa til nationale Sympathier (Grundtvig: Ja, ogsaa!), men der staaer, at man fralægger sig et eenfaldigt Standpunkt, og jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand skader den Sag, han vil gavne, naar han stiller det nationale Synspunkt lige med det eenfaldige. (Grundtvig: Det kan nok være.) Forøvrigt skal jeg i Overensstemmelse med den Politik, Ministeriet hidtil har troet at burde følge, rolig tage mod de Bebrejdelser, som den ærede Rigsdagsmand har udstødt. Vi ville vente til den Tid kommer, da den ærede Rigsdagsmand engang af sine haarde Præmisses uddrager det truende Resultat; naar den Tiltale, han truer med, staaer paa Dagsordenen, eller naar Noget, der ligner den eller kan føre til en saadan, staaer paa Dagsordenen, da skal Ministeriet vide at svare ogsaa ham.

J. A. Hansen: Det maatte maastee ogsaa være en Almuesmand tilladt at udtale et Par Ord ved denne Leilighed, efterat saa mange talentfulde og politisk dannede Medlemmer have havt Ordet, saa meget mere som det forekommer mig, at jeg ikke kan undlade, efter en Tiltale ogsaa til mig fra den ærede første Taler i denne Sag idag, at tage Ordet. Det undrede mig, at den ærede Forslagsstiller af Adressen saaledes vilde tiltage sig en Dom over Andres Motiver, og det stod i den grelleste Modsetning til det moderate og enhver anden Mening respecterende Foredrag, som vi strax ovenpaa hørte af den ærede Forslagsstiller af nuværende Dagsorden. En af de urigtige Optringer, som den ærede første Taler fremførte, og som jeg troer at burde berigtige, var den Beklagelse, som han udtalte over, at der i denne Sag havde vlist sig Mangel paa Enstemmighed. Jeg troer virkelig, naar man vil tage Govedpunkterne for sig, at der ikke vil kunne